

[Kirkeministeren.]

ikke gå dybere ind derpå; der er ingen grund til at fordybe sig i dette problem, som vi har drøftet så grundigt herinde før.

Jeg vil kun til slut angående de konservatives påstand om, at lovforslaget er grundlovsstridigt, bemærke, at det vil jeg naturligvis ikke på nogen måde sige ja til. Jeg er enig med det ærede medlem hr. Erik Appel og med ordførerne for de partier, der står bagved dette forslag, i, at der intet grundlovsstridigt er i det. Da vi gik til udarbejdelsen af lovforslaget, henvendte vi os til den højeste juridiske sagkundskab, man kan henvende sig til, og vi har denne juridiske sagkundsks udsagn for, at det, vi her går ind for, er holdbart. Jeg har senere, efter at vi havde fået dette responsum, for ret kort tid siden, da hele spørgsmålet blev debatteret så livligt i visse blade, bedt kammeradvokaten om en samtale, og kammeradvokaten har i denne samtale påny og endda meget kræftigt bekræftet, at efter hans skøn holdt forslaget absolut, der var overhovedet ingen tvivl mulig. Så kan det ærede medlem og hans parti naturligvis have deres tvivl, det kan enhver, men vi kunne ikke henvende os til nogen højere juridisk sagkundskab, da vi udarbejdede dette lovforslag, og jeg vil imødesee et eventuelt sagsanlæg med den største sindsro.

Sluttelig vil jeg sige, at jeg beklager den modstand, der er mod lovforslaget. Man erkender nu fra alle sider, at i Nordslesvig, navnlig i ganske bestemte egne af Nordslesvig, ligger tilbage mange store og vigtige opgaver. Det ville være ønskeligt, om man kunne spænde alle kræfter sammen i denne opgave, kunne gennemføre så meget som muligt. Også ledende konservative blade har bragt store artikler, iøvrigt meget dygtigt skrevne artikler derom, hvor de netop også har peget på disse store problemer og nødvendigheden af, at de nu bliver løst. Så meget mere beklager jeg, at der nu er kommet denne modstand mod dette forslag, der skulle være et led i den store helhed.

Jeg anbefaler, at man giver lovforslaget sin støtte og stemmer for dets vedtagelse, så at det kan komme igennem det høje ting med så stor styrke som overhovedet mulig.

Fibiger: Jeg er ikke enig med den højtærede kirkeminister, det bliver vi vist heller ikke, når vi taler om denne sag. Lovforslaget skal jo trumfes igennem, og det er meget trist, som jeg gæv udtryk for før. Men inden denne debat slutter, vil jeg alligevel gerne

i anledning af de udtalelser, der er fremsat, sige et par ord.

Det ærede medlem hr. Skytte gav udtryk for, at det konservative folkeparti ikke ønskede, at der skulle finde nogen udstykning sted i Sønderjylland. Det er ganske forkert. Vi har netop givet udtryk for, at det ønskede vi. Det, jeg har vendt mig imod, er, at man ville udstykke på bekostning af kirkens ejendom, gøre det sådan, at dens ejendom ikke mere bliver værdifast. Det er klart, at menigheden dernede, som ved, hvordan det gik i Tyskland i sin tid med markens fald og alle værdiernes tab, nu ser det sidste forsvinde, som kunne være det, der holdt gennem tiderne som kirkens ejendom.

Når det ærede medlem hr. Skytte hævder, at ved denne lov bliver Sønderjylland ligestillet med det øvrige land, må jeg sige, at det jo netop er her, der er en forskel i ejerforholdet i det gamle land og i Sønderjylland. Det er det, vi stadig hævder, og hvis det ærede medlem tænkte lidt derover og havde gået de sager igennem, ville han have set den uhyre forskel, der er. Jeg vil pege på, hvad den kendte provst Severinsen, der har studeret forholdene meget nøje, siger: om dette ejerforhold i Sønderjylland kan der ikke herske nogen tvivl, da det er tilskødet.

Den højtærede kirkeminister mener, at det er meget overdrevent, hvad jeg har sagt om disse nødråb, men det forbausser mig meget, at kirkeministeren ikke har hørt dem. Der er dog kaldt til møde gang på gang, og menighedsrådene, der skal varetage interesserne på disse områder, er bestandig gået imod, og når kirkeministeren mener, at videre forhandlinger ikke ville ændre noget i forholdet, vil jeg svare, at det ville de efter min opfattelse meget let kunne have gjort, hvis man ville være gået til at give fuld erstatning, som grundloven bestemmer. Det er det, man ikke har villet. Derfor har man ikke kunnet opnå enighed om sagen, og det forstår jeg godt, når man ikke vil opfylde de egentlige forpligtelser, man har.

Jeg tvivler ikke om, at lovforslaget er udmærket gennemarbejdet, og jeg ved, at der har været tilkaldt forskellige eksperter, og at jordlovsudvalget har været hørt, og at alle, der har kendskab til jord, har været hørt. Det er klart, og det anerkender jeg. Men det er ikke det, det først og fremmest drejer sig om. Det drejer sig om det ene punkt, at man ikke har villet gå ind på selve princippet, om man kan tage disse jorder fra menighederne, uden at det sker ved en overenskomst med dem, eller om man ikke kan. Jeg mener ikke man kan. Og da